"จะย้ายภูเขาทั้งลูกให้เอาไปตั้งไว้ที่ไหนๆ ก็ได้ ดูเหมือนว่าจะทำได้ง่ายเร็วกว่าการเปลี่ยนนิสัยคน แล้วถ้าไม่มีผู้เสียสละช่วยให้สติกันบ้างก็จะไม่มีหนทางเลย"

"ธีรทาส"

จะโชคดีอริยครูโบราณบอกว่าให้แนะผู้อื่นได้อ่าน
จะได้บุญกุศลสูงคือบวชจิตก่อนบวชกายเท่าบวชพระ

ลังกาวตารสูตร

แปลโดย "พุทธทาสภิกขุ"

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัส พระสูตร นี้ไว้เกาะลังกาก็เพื่อที่จะโปรดคนให้ได้สติสำนึกรู้ถึงเวรภัยแห่งการฆ่าฟัน ... และเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันแลกัน ท่านอริยครูหลาย ๆ ยุคท่านบอกว่าถ้าใครอ่านพระสูตรนี้ 10 จบแล้วจิตใจยังไม่เศร้าสลดยังแข็งกระด้างอยู่ ... จิตยังไม่อ่อนลงบ้างเลยแล้วบุคคลนั้นชาติหน้า ๆ ไม่มีหวังที่จะได้เกิดเป็นมนุษย์อีกแล้ว กรรมผูกมัดกายเนื้อ ดึงดูดวิญญาณ ธรรมชาติจิต หรือกรรมร่วมบังคับตัวไว้แล้ว

ธีระ วงศ์โพธิ์พระ ผู้จัดการชมรมพิมพ์ธรรมทาน เป้าเก็งเต๊ง

231/1 ซอยปลูกจิต 2 บ่อนไก่ ถนนพระราม 4 กทม. 10330

(พิมพ์ครั้งที่ 5 แก้ไขเพิ่มเติม)

ความเห็นของ "ธีรทาส" ผู้จัดพิมพ์

พระคัมภีร์ลังกาวตารสูตร เล่มนี้ เป็นพระสูตรที่มีชื่อเสียงมาก ซึ่งนักปราชญ์โลกทั้งหลายหรือชาวพุทธต่างประเทศเขารู้จักกันมานานแล้ว "พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา" ก็ได้เคยนำไปถ่ายทอดไว้ ณ ประเทศจีนเมื่อสมัย พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ (ประมาณ พ.ศ. 1067) ต่อ ๆ มาค่อย ๆ แพร่หลายไปจนพัฒนาจิตใจชาวพุทธจีนขึ้นสู่พุทธิปัญญา วิปัสสนาปัญญาเห็นธรรมชาติที่รู้แจ้งในสภาวะทุกข์ของสรรพสัตว์ ได้ยกระดับจิตใจขึ้นสู่มหาเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตายได้ คืองดเว้นเลิกการเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อซึ่งกันแลกันได้หมดทุก ๆ วัด ก็ต้องใช้เวลาประกาศสร้างธรรมมาณาจักรใจนี้อยู่ตั้ง 200 กว่าปี จึงเกิดผลเป็นเนื้อนาบุญแพร่ได้ดีจริง ๆ

ส่วนชาวพุทธไทยเราตาม จังหวัด อำเภอ ตำบลต่าง ๆ และห้องสมุดประชาชนทั่วราชอาณาจักรนั้น ที่

(ข. 2)

จะได้ศึกษาพระสูตรนั้น ยังมีน้อยมาก หรือจะเรียกว่ายังไม่ค่อยจะได้ทราบเรื่องราวของโลกต่างแดน โลกภายนอกเขาอีกโลกหนึ่งกันเท่าไรนักเลย เหตุเป็นเพราะว่าเรายังขาดแคลนพวกตำราเป็นคู่มือการศึกษาต่าง ๆ ที่มีอยู่บ้างก็ขายกันตั้งแต่เล่มละ 20-100 บาท พระเณรผู้ถือศีลที่ยากจนก็ไม่มีเงินที่จะซื้อไปอ่านได้ทั่วถึง ส่วนคนรวย ๆ ก็ไม่ค่อยจะสนใจเรื่องหนังสือธรรมะ มันขัดกันอยู่อย่างนี้ พระพุทธศาสนาเราจึงจะไปไม่ค่อยรอด ถ้าไม่เปิดโอกาสให้พระเณรผู้ยากจนขอหนังสือได้ ฟรี ! ฟรี ! แล้วต่อไปอีก 100 ปี อีก 1,000 ปี ก็ไม่มีทางที่จะพัฒนาจิตใจให้สูงขึ้นไปกว่าทุกวันนี้ได้เลย แล้วชาวพุทธไทยเรายังมองข้ามเรื่องการพิมพ์หนังสือธรรมแจกทานไปตามห้องสมุดวัดบ้านนอกคอกนาป่าดอนกันอีกมาก สอง-หมื่นกว่าวัดไม่มีหนังสือให้คนยุคนี้หยิบยืมอ่านได้รู้เรื่องแบบพูดภาษาธรรมดา ๆ เรายังขาดแคลนมาก เขามัวไปแข่งขันกันทำบุญสร้างวัตถุเอาไว้อวดกันโก้ ๆ จนล้นบ้านเต็มเมืองไปหมดแล้ว ในเรื่องคุณธรรมแห่งจิตใจตามกันไม่ทันทางวัตถุ แล้วโลกจะไม่สงบสุข

คนยุคนี้ใช้อุบายฆ่าคนตายหมู่เหมือนการฆ่าสัตว์ตาย ต้องช่วยกันหาวิธีลดความโหดเหี้ยมของจิตใจลงก่อนจึงป้องกันได้บ้าง

ข้าพเจ้า "**ธีระ วงศ์โพธิ์พระ**" ก็ไม่ใช่ผู้ดีมีคุณธรรมสูงพร้อมทุกประการ ยังไม่ใช่ผู้วิเศษอะไรเลย อดีตข้าพเจ้าก็เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเสพเลือดเสพเนื้อสัตว์ คือจิตก็เคยเกิดเป็นยักษ์เป็นมารมาหมดแล้ว เวลานี้เป็นได้แต่ผู้กล้าพูดความจริงในสิ่งที่เขาช่วยกันปกปิดอำพรางไว้ไม่ค่อยจะยอมพูดกัน ข้าพเจ้าทำหน้าที่ "**ปุถุชนโพธิสัตว์**" กระตุ้นเตือนเพื่อนมนุษย์ว่าอย่ามองข้ามธรรมนี้ไป แล้วมหาเวรภัยต่าง ๆ มันจะมาถึงพวกเรามีกรรมร่วมกันแน่นอน 100% ข้าพเจ้าไม่โกหกตัวเอง คือรู้ตัวอยู่เสมอว่า "ตนเองยังผิดอยู่ตลอดเวลา เราต้องปรับปรุงตนเองให้เท่าทันเข้ากับธรรมชาติ แล้วอยู่กับธรรมชาติให้มากที่สุดเป็นเป้าหมาย"

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า "**ธรรมทานชนะการให้ทานทั้งปวงในโลกนี้และโลกหน้า**" ในประวัติศาสตร์ชาติไทยเรายังไม่มีเศรษฐีได้เห็นธรรมจักษุทานนี้ แล้วอุทิศเงินสัก **500,000 (ห้าแสนบาท)** หรือล้าน

(ฆ. 4)

บาท พิมพ์หนังสือธรรมแจกทานไปยังสองหมื่นกว่าวัด (โดยไม่หวังผลตอบแทน) ยังไม่เคยมีท่านเศรษฐีสักคนเลย ให้ประวัติศาสตร์ชาติไทยจารึกชื่อว่าเป็นคนแรก จนชาวบ้านพระเณรทั่วประเทศทุก ๆ วัดจำชื่อได้เรียกกันจนติดปากยังไม่มีมาเกิดขึ้นบ้างเลย แต่ถ้าสร้างโบสถ์ขาดเงินหลังละห้าแสนบาทมีคนยกให้เสมอ ๆ

ทำไมจึงว่า "ให้ธรรมทานชนะการให้ทานทั้งปวงในโลกนี้แลโลกหน้า" นั้น เพราะว่าการให้หนังสือธรรมเป็นทานไปนั้น เป็นคุณธรรมทางจิตใจอันหาค่าบ่มิได้ คือ การให้เพื่อนมนุษย์ได้เกิดสติปัญญาญาณทั้งโลกีย์และโลกุตระ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอริยครูทั้งหลายได้บอกไว้ว่า ให้ธรรมทานเป็นมหาบุญกุศลบารมีอันสูงสุดยอดแล้ว ได้ช่วยพัฒนาวิญญาณยกระดับจิตใจภูมิธรรมให้สูงขึ้น และสอนสรรพสัตว์ให้เกิดมีอนุสัยจิตเข้าสู่แดนถิ่นอริยภูมิไปทุกชาติภพ จึงเรียกว่าสูงสุด.

เป็นความจริงการให้วัตถุทานนั้นก็ดีอยู่ แต่ยังเป็นทานชั้นต่ำ ๆ เช่นให้ของกินก็เพียงแค่อิ่มจะเป็นเนื้อเป็นหนังก็พักเดียวก็เน่าเปื่อยไป แล้วก็กลายเป็นขี้เป็น

เยี่ยวไป จะให้วัตถุเครื่องใช้ไม้สอยเป็นทาน ก็เพียงแค่แตกสลายผุพังทับถมแผ่นดินไป เพราะไม่ได้ให้เขาเกิดสติปัญญาเท่าไรนักเลย บางทีผู้ให้ทานนั้นยังไม่ทันจะได้ตายกันเลย ก็เกิดเรื่องผิดใจกันทะเลาะกันโกรธกันไปเสียแล้ว บางทีให้วัตถุทานมากเกินไป ทำให้เกิดกามราคะ เอาเงินเอาทองนั้นไปเป็นสินสอดทองหมั้นไป หรือไม่ก็ทำให้มัวเมาเกิดกามกิเลส ฯ ยึดมั่นถือมั่นเป็นอัตตาตัวตนบูชาในวัตถุนั้นจนปิดบังพระนิพพานไป

ท่านอาจารย์ตันม่อเซี้ยง และอาจารย์เสถียร โพธินันทะ ได้นำคณะธรรมาจารย์ฮ่องกง. ไต้หวันเข้าเฝ้า "สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ วัดบวร ฯ ท่านตรัสว่า ชาวบ้านเอาใจพระมากเกินไปจึงทำให้พระเสียนิสัย ฯ"

พระยาโกษากรณ์วิจารณ์ ซึ่งเป็นนักปราชญ์แห่งยุคได้ยินเข้าแล้วบอกว่า "**พูดความจริงอย่างนี้ ช่างสมกันกับให้เป็นพระสังฆราชเสียจริง ๆ**" คำพูดแบบนี้มักจะเป็นอมตะ

แล้วที่ทุกวันนี้ไม่ค่อยจะสนใจการปฏิบัติธรรม การเจริญสมาธิภาวนา เจริญวิปัสสนานั้นก็ไม่ใช่อื่นไกลอะไรเลย เหตุอยู่ที่หลงมัวเมาในวัตถุมากเกินไปนั้นเอง แล้วก็ขาดแคลนตำรา เป็นคู่มือการศึกษาค้นคว้าด้วย

ตนเอง เพราะวัดตามป่าดอนมีมาก แล้วครูที่มีความรู้ทางธรรมดี ๆ ก็ไม่สามารถไปสอนได้ทั่วถึง จึงปล่อยไปตามมีตามเกิด นานไปหลักธรรมก็เท่ากับเป็นหมันไป ถ้าเกิดมีใครได้สติเกิดจิตคิดจะช่วยชีวิตสัตว์ให้รอดตายกู้พระศาสนาที่แท้จริง ให้กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาบ้างแล้ว ก็มักจะถูกมารกลั่นแกล้งหรือพูดจาเสียดสีต่าง ๆ นานา หรือโดนคำว่า "บ้า" แต่ไม่รู้ว่าใครจะบ้ากว่ากัน หรือว่า "บ้า" คนละอย่างก็เอาดี ผู้ได้สติเกิด "โพธิจิต" ชั่วแวบบ้างแล้ว จงอดทนเป็นเดชแห่งบุญกุศลบารมีอย่างหนึ่ง สู้ด้วยการแผ่เมตตากรุณาจิตอภัยทานไปเถิด! นานไปผู้แพ้เป็น "พระ" ผู้กลั่นแกล้งถึงจะชนะ ก็หนีไม่พ้นมาร "นรก" กรรมจะประทับจิตไปจนวันตายติดวิญญาณไปอีกทุกชาติภพ ธรรมชาติยุติธรรมหนอ! มองผลระยะยาวข้ามชาติไปอย่างนี้แล... ผู้ก่อบาปกรรมทางนี้ไม่เคยได้ดีสักรายเลย

คือมักจะเข้าตำราถูกดังพวกที่อริยครูโบราณท่านบอกว่า เป็นบุคคลที่น่าสงสารมาก เขาลงนรกทีเดียวสองซ้อน คือตนเองไม่สนใจในการเจริญเมตตากรุณาธรรมมีแต่การเบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อเขาอยู่แล้ว ก็มี

หวังจะต้องตกนรกกันอยู่แล้ว แต่ยังไม่ได้สติคิดเฉลียวจิตใจบ้างเลย! ที่ซ้ำร้ายยิ่งขึ้นไปอีกยังแถมเพิ่มเติมบาปก่อกรรมด้วยปาก ด้วยคำพูดของตนอีกนั่นคือการไปห้ามขัดขวาง พูดยุยง ยุแหย่ให้เขาหมดความศรัทธาในการเจริญเมตตากรุณาธรรม ต่อชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตายทั้งหลายอีกด้วย สัตว์จะตายตามปากเขาผู้นั้นไปเป็นร้อยเป็นพัน ๆ ปี หรือนับชาติไม่ถ้วน การฆ่าสัตว์ด้วยคำพูดการฆ่าสัตว์ด้วยปากกาสัตว์มันจะตายระยะยาวนานมากกว่า "มีดและปืน" แล... อย่างนี้กรรมร่วมหนักถึงสองชั้นตกนรกทีเดียว 2 ขุมกันเลยเชียวนา! คือตนเองมีหวังต้องตกนรกและยังจะจูงให้ผู้อื่น ๆ หลงลงนรกตาม (วจีกรรม) ของตนไปอีกเป็นแถว ๆ อย่างนี้บาปกรรมหนักมากไหมหนอ?

โบราณอริยครูบา ท่านแยกแรงกรรมวิบากได้ค้นพบว่า ส่วนมากพวกที่ไม่สนใจเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตสัตว์โลกแล้ว ตอนบั้นปลายของชีวิตจิตไม่สงบจิตคอยแต่คิดหวาดระแวงภัยอยู่ตลอดเวลา กรรมของการฆ่าพันชีวิตเขาตายไป ๆ มีกรรมร่วมของปาณาติบาตมันสนองตอบมาทำให้จิตใจเร่าร้อน ประสาทไม่สงบ

(ช. ๘)

เย็นตามวัยของอายุ กรรมทันตาเห็นอย่างนี้มาก่อน แยกธาตุตรงนี้แล้ว จะพบว่าเพราะจิตขาดเมตตากรุณาธรรมหล่อเลี้ยงวิญญาณและนามรูปที่เกิดดับขาดมากเกินไป จิตเป็นธาตุรู้ จิตเป็นตัวรู้ ส่วนลึกจิตรู้เองว่ายังไม่ปลอดภัยในวัฏสงสาร เมื่อในชาตินี้ก็เห็นอย่างนี้บ้างกันแล้ว.

ส่วนในชาติต่อ ๆ ไปมองถึงเรื่อง "**ชนกกรรม**" ชนกกรรมที่จะนำวิญญาณเราไปเข้าในร่างกายเนื้อใหม่ตามกรรมนั้นได้อย่างไร... ไปในภพภูมิที่สูงหรือต่ำแบบไหน... เป็นปัญหาที่จะต้องเผชิญหน้าของทุก ๆ คนทีเดียว ผู้ได้สติเห็นภัยแรงกรรมวิบากในวัฏสงสาร จึงไม่ประมาท ในการเกิดและตายระยะที่ยาวนาน ๆ แล้วตัวใครตัวมันนะ! ช่วยกันแทบจะไม่ได้เลย "**ตนเป็นที่พึ่งของตน**" ตนคิดตนทำไว้เองทั้งสิ้น เข้าสูตรที่ว่า "**จิตเกิด–รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับ–รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ.**" เมื่อจิตรู้แจ้งกรรมบ้างแล้ว แต่ยังเจริญธรรมไม่ได้สะดวกดี เพียงแต่จิตเกิดคิดช่วยการถ่ายทอดบอกต่อ ๆ ไปก็เป็นบุญมากยังช่วยให้หนักเป็นเบาลงได้แล...

พระสูตรเล่มนี้มหาวิทยาลัยต่างประเทศเขาศึกษากันมากข้าพเจ้าและ "**อาจารย์เสถียร โพธินันทะ**" เชื่อว่าจะเข้าบ้านเมืองไหนประวัติศาสตร์ก็จะซ้ำรอยเดิม ๆ นั้นอีก คือถ้าได้พิมพ์แจกหว่าน ๆ ไปยังสองหมื่นกว่าวัดกันหมดแล้ว เพาะเชื้อแห่งพุทธะนี้ทิ้ง ๆ ไว้ก่อน ผลมันจะไปเกิดขึ้นอีก 100 ปี ข้างหน้า ๆ โน้น! กลิ่นคาวเลือด คาวเนื้อสัตว์ จะเริ่มหมดไปจากโรงครัววัดต่าง ๆ อย่างน้อยที่สุดก็ 50–60% แล้วจะได้ช่วยเตือนสติเพื่อนมนุษย์ซึ่งเวรภัยได้ธรรมจักษุนี้บ้างและได้ช่วยชีวิตสัตว์เดรัจฉานให้รอดตายไป โดยนับไม่ทั่วถ้วนชีวิตทีเดียวแน่นอน (**ผู้ที่อุทิศเงินก็คือ ผู้ที่ช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายนั่นเอง**) เพราะว่าการพัฒนาจิตใจคนนั้น มันยากกว่าการพัฒนาวัตถุ ต้องใช้เวลานับเป็นสิบ ๆ ปีจึงจะเกิดผลได้บ้าง ไม่ต้องดูอื่นไกลอะไรเลย เอาเพียงแค่กรุงเทพ ฯ ของเรานี่ เราได้สร้างมากันกี่ร้อยปีแล้ว ก็ยังมาได้เพียงแค่นี้เท่านั้นเอง ขอเวลาข้าพเจ้า (**ธีระวงศ์โพธิ์พระ**) อีก 100 ปีเถิด! คงจะเกิดผลเป็นเนื้อนาบุญที่ดีบ้าง สาธุ!

(ฌ. 10)

เวลานี้ปัญญาชนที่มีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ สนใจการเสพพืชผักผลไม้กันมากมาย เพราะไม่มีเชื้อโรคร้ายๆ ถ้าเข้าใจคัดเลือกกินเป็นแล้วไม่จำเป็นต้องง้อเนื้อสัตว์ราคาแพงๆ เลย วิตามินสดๆ แร่ธาตุต่างๆ ในพืชผักผลไม้มีอุดมสมบูรณ์ดีมาก ตำราอาหารมังส-วิรัติ (เจ) ข้าพเจ้าพิมพ์แจกไป(ทางป.ณ.)ไปหลายหมื่นเล่ม ผลทำให้ตื่นตัวบ้างแล้ว

ข้าพเจ้าอายุ 23 ปี ไปที่สวนโมกข์ฯ อ. ไชยา นมัสการท่านเจ้าคุณพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ วันสุดท้าย ท่านเจ้าคุณ ได้บอกกับข้าพเจ้าไว้ว่า "**ธีระ-จะทำอย่างไรดี หาวิธีปลุกแนวความคิดของอุดมคติโพธิสัตว์ภูมิ ที่ตายไปนานแล้ว และความกตัญญูกตเวทีที่มันแทบจะสูญพันธุ์ไป ให้กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาในยุคนี้อีกที จะทันสมัยได้ช่วยแก้ไขสถานการณ์ของโลกให้สงบเย็นลงได้มาก**"

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ **พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ** สวนโมกข์ อ. ไชยา ผู้ซึ่งเป็นนักปราชญ์แท้จริงที่มีจิตใจสูงกว้างขวางมาก ท่านถือธรรมาธิปไตย เอาความจริงเป็นอุดมคติ ส่วนใครจะปฏิบัติธรรมได้มาก

หรือได้น้อยนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก! ท่านแปล "ลังกาวตารสูตร" นี้ลงตีพิมพ์เป็นสมบัติของ คณะธรรมทานไชยารวมอยู่ใน "ชุมนุมข้อคิดอิสระ" สาธุ! ท่านบอกว่าพระพุทธเจ้าเสด็จไปลังกา 3 ครั้ง ตามหลักฐานที่จารึกไว้ทางลังกาวงศ์

มหาเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจของพระสัมมา-สัมพุทธเจ้านี้ เข้าจีนญี่ปุ่นและเกาหลีก็ต้องใช้เวลาเป็นร้อย ๆ ปี คือดอกบัว 4 เหล่าจะทำให้บานพร้อม ๆ กันหมดทันทีนั้นย่อมจะไม่ได้ แต่ถ้ามีผู้เสียสละคอยปลูกให้น้ำก็จะค่อย ๆ บานไปทีละดอก วัดโน้นดอกวัดนี้ดอกละก็ได้ นานไปก็จะบานสวยหมดสระเอง หรือหมดเมืองได้ในอนาคตกาล อย่างนี้ละก็ทำได้ ช่วยอุทิศเงินพิมพ์แจกทานไป ขอเวลาข้าพเจ้าสัก 50-100 ปีเถิด! คงจะเกิดเป็นเนื้อนาบุญที่ดี เวลานี้ก็เกิดผลบ้างแล้ว สาธุ!

มหาบุญกุศลบารมีใด ๆ ที่เกิดจากธรรมทานนี้บ้างแล้ว ข้าพเจ้าขออุทิศให้แก่ท่านผู้ที่กำลังอ่านพระสูตรนี้อยู่ และสรรพสัตว์ทั้งหมด ถ้ามีบาปกรรมอะไรเกิดขึ้นมาบ้างแล้ว ข้าพเจ้าขอยอมพลีชีวิตยินดีน้อมรับ

(ฎ. 12)

กรรมนั้นแต่ผู้เดียว เพื่อบูชาเป็นธรรมทานนี้สืบไป ตราบจนกระทั่งได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ในโลกมนุษย์นี้ด้วยเทอญ สาธุ!

ส่วนเงินทองที่จัดพิมพ์พระสูตรงวดแรก ๆ ไปนั้น ข้าพเจ้าได้มาจากเงินของผู้ที่มีเมตตากรุณาจิตทั้งหลาย เขาส่งมอบให้ข้าพเจ้าไว้ซื้ออาหารเพื่อให้มีกำลังกายใจ หรือใช้จ่ายส่วนตัวต่าง ๆ ยุคนี้ถ้าไม่มีเงินเป็นทำทาน แบบนี้ไม่ได้เลย! บ้างก็เป็นเงินที่หักเอาไว้ซื้อแสตมป์ จากหนังสือแต่ละเล่มเหลือเศษข้าพเจ้าก็ยกเอามารวม ๆ อุทิศไปในกองบุญนี้หมดเป็นเงินของสรรพสัตว์ ข้าพ-เจ้า ทำบุญกุศลอย่างนี้ก็เพื่อที่จะช่วยชีวิตสรรพสัตว์แล...

ข้าพเจ้าผู้มีนามปากกาว่า "ธีรทาส" ผู้จัดการ กองบุญของสรรพสัตว์ในวัฏสงสาร ขอสวดมนต์อวย-พรให้สรรพสัตว์ที่อนุโมทนาแล้วก็ขอให้ธรรมะนี้จง เป็นพรอันประเสริฐได้ตามที่ต้องการ จงมีแต่โชคดีใน ธรรมาณาจักรใจนี้ มีอายุยืนด้วยบุญบารมีได้สมใน ความต้องการ จงได้เกิดเป็นญาติมิตรสหายธรรมทาน กับข้าพเจ้าอีกทุกชาติภพ ตราบไปจนกระทั่งหมดชาติ ขาดภพ "**นิพพาน**" ด้วยเทอญ สาธุ!

วิธีอ่านหนังสือเล่มนี้ต้องทำจิตใจเป็นกลาง คือให้ทำจิตเป็นธรรมไม่ให้เข้าข้างตัวเองและเข้าข้างคนอื่น ๆ มีวิญญาณอิสระสักครู่ก่อน สติสัมปชัญญะเบื้องสูงจะรู้ว่าหนังสือเล่มนี้บริสุทธิ์มาก เพราะเป็นพระสูตรตรัสจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้า ในเกาะลังกา ได้แปลจากภาษาดั้งเดิมมีหลักฐานเดิมที่ต้นตอลังกา ทำไมเขาสืบ ๆ กันลงมาเป็นเวลาสองพันกว่าปีได้ แล้วพระพุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทหรือหินยานเมืองไทยเรานั้นมาจากลังกา ถ้าท่านผู้อ่านไม่ทำจิตใจให้เป็นธรรม แล้วจะหาว่าพระสูตรนี้เขาแต่งกันขึ้นเพื่อเอามาว่าให้อ่านกัน เพราะปกติของคนเรา มันชอบเข้าข้างตัวเองอยู่เสมอ ๆ หรือชอบเข้าข้างกิเลส ๆ ของตัวเอง หรือหมู่คณะของตนเองเป็นของธรรมดา ๆ ถ้าจิตมีเชื้ออนุสัยเผ่าโพธิญาณ หรือพระอริยเจ้า หรือปราชญ์แท้ ๆ จริง ๆ บ้างแล้วจะไม่คัดค้านในการช่วยสร้างคุณธรรมนี้เป็นอาณาจักรใจอย่างนี้ไว้ช่วยโปรดสรรพสัตว์เลย มีแต่สรรเสริญเมตตากรุณาธรรมยั้งค้ำจุนโลก

ลังกาวตารสูตรเล่มนี้ยังแปลเป็นภาษาไทยไม่จบ (อนาคตอาจจะมีผู้แปลจนจบ) ยังมีธรรมอยู่อีกมากเป็น

(ฐ. 14)

พระสูตรที่นักปราชญ์โลกเขายอมกันว่า มีอิทธิพลมาก ในการได้ลดความโหดเหี้ยมของจิตใจคนลงบ้าง เพราะว่าโลกทุกวันนี้เกิดสงคราม "**การฆ่าคนตาย กับการฆ่าสัตว์ตาย**" ได้พัฒนาก้าวหน้าไปแทบจะฆ่ากันตายแบบง่าย ๆ พอ ๆ กันแล้ว.

เราทุก ๆ คนอยู่ในโลกนี้มีกรรมร่วมกัน จะหาความสงบจิตและปลอดภัย นับวันจะยากแล้ว ถ้าเราไม่รีบช่วยกันสร้างธรรมาณาจักรใจนี้ไว้คุ้มครองชีวิตบุตรหลาน ๆ ในอนาคตกาลแล้ว โลกจะลุกร้อนเป็นไฟบาปกรรมแห่ง "**ปาณาติบาต**" คือการฆ่าคนตายเป็นหมู่ ๆ กับฆ่าชีวิตสัตว์ตายกันมีทุกรูปแบบต่าง ๆ ไม่ปลอดภัยแน่นอน เรามีกรรมร่วมกัน–บุญ–บาป–สุข–ทุกข์–ในโลกนี้มีส่วนร่วมกันมากจึงต้องช่วยกันเผยแพร่มหาเมตตากรุณาธรรมทานบารมีอย่างนี้ไว้ป้องกันภัย ได้คุ้มครองชีวิตสัตว์โลกทั้งปวงแล . . . สาธุ!

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ

ผู้จัดการชมรมพิมพ์ธรรมทาน เบ๊าเก็งเต๊ง

(ขอได้ฟรี ๆ ทางจ.ม.)

ลังกาวตารสูตร

แปลโดย "พุทธทาสภิกขุ"

ลังกาวตารสูตร เป็นคัมภีร์หลัก (text) ของพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน. เป็นคัมภีร์หนึ่งในเก้าคัมภีร์ซึ่งเป็นคัมภีร์สำคัญที่เรียกว่าสูตร สูตรหนึ่งนั้นมิใช่สั้น ๆ เช่นที่เราเข้าใจกัน แต่เป็นหนังสือขนาดใหญ่ หรือคัมภีร์หนึ่งนั่นเอง. ลังกาวตารสูตร พิมพ์ขึ้นเป็นภาษาสันสกฤต เมื่อ ค.ศ. 1922 โดยท่าน Bunyin Nangio, M.A. (oxon) D. Litt. Kyoto. สูตรนี้แปลเป็นภาษาจีนครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 443 โดยท่านคุณภัทระแห่งอินเดีย, เป็นครั้งที่สองเมื่อ ค.ศ. 513 โดยท่าน โพธิ รุจิ แห่งอินเดีย. และครั้งที่สาม เมื่อ ค.ศ. 700 โดยท่านศึกษานันทะ แห่งอินเดียเหมือนกันเป็นสูตรว่าด้วยศีลธรรมล้วน.

ภาคที่แปดแห่งลังกาวตารสูตรนี้ กล่าวถึงเรื่องการกินเนื้อสัตว์โดยเฉพาะ เรียกว่า ภาคมางสภักษนปริวรรต. จากข้อความในภาคนี้ ย่อมเป็นการพิสูจน์ไว้อย่างเต็มที่ว่าสาวก

ในพระพุทธศาสนาจะเป็นบรรพชิต หรือฆราวาสก็ตาม จะไม่รับประทานเนื้อปลา หรือเนื้อสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งเลย. ต่อไปนี้เป็นข้อความบางตอน ซึ่งตัดตอนมาจากข้อความในภาคนั้น โดยเห็นว่าพวกเรา แม้เป็นฝ่ายเถรวาท (หินยาน) ก็ควรได้อ่านฟังกันไว้บ้าง เป็นการประกอบการศึกษาธรรมเรื่องนี้ ด้วยใจเป็นอันอิสระ.

ข้อความในพระสูตรนั้น มีดังนี้:–

"พระตถาคตเจ้าผู้องค์อรหันต์ ได้ตรัสรู้อย่างถูกถ้วนแล้ว, และได้ตรัสความเป็นกุศลหรืออกุศลแห่งการบริโภคเนื้อสัตว์แก่เรา, เพื่อว่าเราและสาวกอื่น ๆ ในพระพุทธศาสนา ทั้งในปัจจุบันและอนาคต จะได้ประกาศสัจจธรรมอันนี้ แก่เขาเหล่าโน้นผู้บริโภคเนื้อสัตว์ เพื่อเป็นการทำลายความอยากเสพในเนื้อสัตว์ของเขานั้น ๆ เสีย"

"พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสว่า: โอ, มหาบัณฑิต! ด้วยน้ำหนักแห่งเหตุผลอันมากมายเหลือจะประมวญ บ่งแสดงว่าเนื้อทุกชนิดเป็นสิ่งที่ควรปฏิเสธ โดยสาวกแห่ง

พระพุทธศาสนา. ผู้มีใจเปี่ยมอยู่ด้วยความกรุณา. สำหรับเขาเหล่านั้น เราจักกล่าวแต่โดยย่อ ๆ.

โอ, มหาบัณฑิต! ในวัฏฏสงสารอันไม่มีใครทราบที่สุดในเบื้องต้นนี้ สัตว์ผู้มีชีพได้พากันท่องเที่ยวไปในการว่ายเวียนในการเกิดอีกตายอีก, ไม่มีสัตว์แม้แต่ตัวเดียว ที่ในบางสมัย ไม่เคยเป็น แม่ พ่อ พี่น้องชาย พี่น้องหญิง ลูกชาย ลูกหญิง หรือเครือญาติอย่างอื่น ๆ แก่กัน. สัตว์ตัวเดียวกัน ย่อมถือปฏิสนธิในภพต่าง ๆ เป็นกวาง หรือสัตว์สองเท้าสัตว์สี่เท้าอื่น ๆ เป็นนก ฯลฯ ซึ่งยังนับได้ว่าเป็นเครือญาติของเราโดยตรง. สาวกแห่งพระพุทธศาสนาจะทำลงไปได้อย่างไรหนอ, จะเป็นผู้สำเร็จแล้วหรือยังเป็นสาวกธรรมดาอยู่ก็ตาม ผู้เห็นอยู่ว่าสัตว์เหล่านี้ทั้งหมด, เป็นภราดรของตน, แล้วจะเชือดเถือเนื้อหนังของมันอีกหรือ ?

โอ, มหาบัณฑิต! เนื้อสุนัข เนื้อลา อูฐ ม้า โค และเนื้อมนุษย์เหล่านี้เป็นเนื้อที่ประชาชนไม่รับประทาน. แม้กระนั้นเนื้อของสัตว์เหล่านี้ก็ถูกนำมาปลอมขายในนามของเนื้อแกะ ๆ ภายในเมืองเพราะเห็นแก่เงิน.

เพราะเหตุนี้ เนื้อสัตว์จึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรกิน โดยสาวกแห่งพระพุทธศาสนา.

โอ, มหาบัณฑิต! **เพราะว่าเนื้อย่อมเกิดมาจากเลือดและน้ำอสุจิ,** เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นสิ่งไม่ควรบริโภคสำหรับสาวกแห่งพระพุทธศาสนา **ผู้ประสงค์ต่อความสะอาดบริสุทธิ์.** (หลุดพ้นทุกข์ทางจิตใจ)

และเพราะมันเป็นการสร้างความหวาดกลัวให้เกิดขึ้นในระหว่างกันและกัน โอ, มหาบัณฑิต! เพราะฉะนั้นเนื้อนี้จึงเป็นสิ่งที่ไม่ควรบริโภคโดยบรรพชิตแห่งพระพุทธศาสนา ผู้ประสงค์มิตรภาพในเพื่อนสัตว์ด้วยกัน ทุกถ้วนหน้า. ตัวอย่างอันประจักษ์เช่นเมื่อสัตว์ได้เห็นนายพรานป่า ชาวประมงหรือนักกินเนื้ออื่น ๆ เดินมาแม้ในระยะอันไกล สัตว์ทั้งหลายก็สะดุ้งกลัวเสียแล้ว. บางครั้งหรือสัตว์บางชนิดขาดใจตาย. ทำนองเดียวกัน สัตว์ตัวน้อย ๆ อื่น ๆ ในท้องฟ้า บนบกหรือในน้ำก็ตาม เมื่อได้เห็นนักกินเนื้อแต่ที่ไกล หรือได้กลิ่นด้วยจมูกอันไวของมัน ก็จะพากันวิ่งหนีไปไกล

พร้อมกับความรู้สึกอยู่ในใจว่า เขาเหล่านั้นเป็นผียักษ์อสุรกายผู้ล้างผลาญ, นั่นเพราะความกลัวต่อความตายของมัน

เนื้อเป็นสิ่งที่ควรกินสำหรับผู้ใจดำอำมหิต, เป็นสิ่งที่มีกลิ่นน่ารังเกียจ, เป็นต้นเหตุแห่งความเสื่อมเสีย, และเป็นสิ่งที่จะถูกห้ามกันโดยท่านสัตบุรุษ, โอ, มหาบัณฑิต! เนื้อนี้เป็นของไม่ควรบริโภคโดยพุทธสาวก.

โอ, มหาบัณฑิต! สัตบุรุษย่อมบริโภคเฉพาะแต่อาหารที่สมควรแด่ท่านผู้บริสุทธิ์, ไม่ยอมบริโภคเนื้อและเลือด. เพราะฉะนั้นควรที่สาวกแห่งพระพุทธศาสนา จะต้องไม่บริโภคเนื้อสัตว์เลย.

พระพุทธเจ้าผู้ซึ่งเยือกเย็นไปด้วยพระกรุณา มีพระทัยเต็มเปี่ยมไปด้วยความเป็นที่พึ่งที่ป้องกันภัยแก่ดวงใจของปวงสัตว์ และมีพระสัมปชัญญะสมบูรณ์พอที่จะไม่ปล่อยให้เป็นโอกาสสำหรับความเสื่อมเสียระบาดขึ้นได้เลยนั้น ย่อมจะทรงบัญญัติเนื้อสัตว์ว่าเป็นสิ่งไม่ควรบริโภค.

โอ, มหาบัณฑิต! ในโลกนี้มีคนเป็นอันมาก ซึ่ง

กล่าวคำเท็จเทียมต่อพระพุทธดำรัส ๆ ให้ผิดไปจากความจริง. เขากล่าวกันว่า บรรดาผู้ซึ่งคัดค้านอาหารอันสมควรแด่ท่านผู้บริสุทธิ์แห่งสมัยเพรงกาล ย่อมกินอาหารเหมือนนักกินเนื้อ ย่อมเที่ยวใส่ความทุกข์เจ็บปวดให้แก่สัตว์น้อย ๆ ที่มีชีวิตอยู่ในอากาศ บนบกและในน้ำ, เที่ยวรบกวนรังควานมัน ทั้งที่นี่และที่นั่นอยู่เสมอ. สมณภาพของเขาถูกทำลายเสียย่อยยับแล้ว, พราหมณ์ภาพของเขาถูกทำให้เศร้าหมองเสียแล้ว, เขามิได้ประกอบด้วยศรัทธาและสมาจาร. คนชนิดนี้แหละที่กล่าวคำเท็จเทียมมากมายหลายชนิดแด่พระพุทธ-วจนะ.

โอ, มหาบัณฑิต! มีกลิ่นที่น่ารังเกียจ ไม่น่าบริโภคอยู่ในเนื้อสัตว์ เช่นเดียวกับกลิ่นแห่งศพ. แม้เหตุผลเพียงเท่านี้ เนื้อก็เป็นของไม่ควรบริโภคสำหรับพุทธศาสนิกชนอยู่แล้ว. ถ้าหากว่าศพถูกเผา และเนื้อสัตว์อย่างใดอย่างหนึ่งก็ถูกเผา มันก็จะมีกลิ่นอันน่ารังเกียจ ไม่แตกต่างอะไรกันเลย. ดังนั้น บรรพชิตในพระพุทธศาสนาผู้หวังความบริสุทธิ์ จะไม่บริโภคเนื้อใด ๆ เลย.

เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกเกียจกันแล้ว สำหรับท่านผู้บริสุทธิ์ และสาวกของท่าน ในกรณีที่จะพยายามเพื่อโมกษะและความตรัสรู้, เพราะฉะนั้นสาวกผู้ดำเนินตามทางอันสูงยิ่งนี้ ทั้งครอบครัวลูกหญิงชาย ย่อมรู้อยู่อย่างเต็มใจว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกเกียจกัน ในทุก ๆ กรณีที่พยายามเพื่อสมาธิ.

โอ, มหาบัณฑิต! เพราะฉะนั้น เนื้อทุก ๆ ชนิดเป็นสิ่งที่ไม่ควรบริโภคสำหรับพุทธศาสนิกชนซึ่งเป็นผู้ที่ปรารถนาจะมีสาธุคุณในทางจิต ทั้งเพื่อตนเองและผู้อื่น.

นักกินเนื้อ ย่อมเป็นเหยื่อแห่งโรคหลายชนิด เช่นโรคไส้เดือน โรคพยาธิ โรคเรื้อน โรคเจ็บในท้อง ฯลฯ

โอ, มหาบัณฑิต! เรากำลังประกาศว่า การกินเนื้อสัตว์เป็นการกินเนื้อบุตรของตนเองอยู่ดังนี้, แล้วจะกล่าวไปอย่างไรได้ ที่เราจะบัญญัติให้สาวกของเรากินเนื้อสัตว์ซึ่งเป็นของจัดไว้ต้อนรับของพวกคนใจอำมหิต, เป็นของถูกห้ามโดยท่านสัตบุรุษทั่วไป, เต็มไปด้วยมลทิน, ปราศจากคุณธรรมใด ๆ, ไม่เหมาะที่จะบริโภคสำหรับผู้บริสุทธิ์, และเป็นของควรห้ามเด็ด-ขาด โดยประการทั้งปวง.

โอ, มหาบัณฑิต! เราได้บัญญัติไว้แล้วว่า, สำหรับอาหารอันสมควรซึ่งได้กำหนดนิยมกันมาแล้วโดยบรรดาท่านผู้บริสุทธิ์แห่งสมัยเพรงกาล, ได้แก่อาหารที่ปรุงขึ้นจากข้าว ลูกเดือย ข้าวสาลี สารแห่งหญ้ามุญชะ อูรทะ และมสุร ฯลฯ นมส้ม น้ำนม นม น้ำตาลสด กุฑ (?) น้ำตาล และน้ำตาลกรวด ฯลฯ

โอ, มหาบัณฑิต! ในกาลก่อน มีพระราชาครองราชสมบัติอย่างผาสุขพระองค์หนึ่ง นามว่า ราชาสิงหะเสาทโส. ต่อมาได้กลายเป็นผู้ละโมบอย่างแรงในการบริโภคเนื้อ ในที่สุดถึงกับใช้เนื้อคนเป็นอาหาร เนื่องจากความอยากได้เป็นไปแก่กล้าหนักเข้า. เพราะเหตุนั้นพระองค์ถูกถอดออกจากความเป็นพระราชา โดยพระสหาย เสนาบดี และประยูรญาติของพระองค์เอง และคนอื่นๆ. ต่อจากนั้นต้องสละราชสมบัติ ถูกเนรเทศออกไปจากแว่นแคว้นของพระองค์โดยประชาชน ต้องรับทุกข์ทรมานอันใหญ่หลวง เนื่องจากเนื้อสัตว์เป็นต้นเหตุ.

โอ, มหาบัณฑิต! ก็ในปัจจุบันชาตินี้เอง เขาเหล่านั้นซึ่งเคยชินเกินไปในการกินเนื้อสัตว์ ในมาตรฐานที่

เมื่อความอยากเป็นไปรุนแรงเข้า ก็กินเนื้อคนได้ (ในยามขาดแคลน), ย่อมเป็นผู้ละโมบในการกิน และเป็นเหมือนยักษ์ปีศาจร้าย. ครั้นถึงอนาคตชาติหน้า เพราะอำนาจจิตติดฝังแน่นในการอยากกินเนื้อ เขาย่อมตกไปสู่กำเนิดแห่งสัตว์ที่กินเนื้อเป็นอาหาร เช่น สิงโต เสือ สุนัขป่า สุนัขในแมว สุนัขจิ้งจอก นกเค้า และ ฯลฯ.

โอ, มหาบัณฑิต! มิใช่เพราะเนื้อจะเป็นของต้องกิน หรือการฆ่าเป็นของต้องทำก็หามิได้. ในกรณีนั้น ๆ ส่วนมากทั้งหมดเป็นเพราะการเห็นแก่เงิน, จึงฆ่าสัตว์ที่มีชีวิต ถึงแม้จะเป็นสัตว์เชื่องและปราศจากอันตรายแต่อย่างใด ก็ได้ถูกฆ่า. การฆ่าเพราะเหตุอื่นนั้นมีน้อยที่สุด. มันเป็นการทรมานใจเขามาก ในเมื่อใจเต็มไปด้วยความอยากกินเนื้ออย่างแรงกล้า. คนก็กินเนื้อคนได้อยู่เสมอ จะต้องกล่าวไปทำไมกะเนื้อสัตว์เนื้อนก ฯลฯ. ส่วนมากที่สุด เนื่องจากความโง่เง่าเข้าใจผิด มนุษย์จึงได้รับกรรมความกระวนกระวายใจโดยความอยากในเนื้อสัตว์. คนฆ่านก ฆ่าแกะ และปลาโดยใช้ข่ายหรือเครื่องกล. การฆ่ามันเหล่านั้นซึ่งเป็นสัตว์ที่เชื่องและหาอันตรายมิได้ นั่นก็เพื่อหวังจะให้ได้เงิน.

โอ, มหาบัณฑิต! ในกรณีแห่งอาหารที่เราได้บัญญัติแก่สาวกนั้น มิใช่เป็นเนื้อสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งเลย ซึ่งเป็นของควรกิน, สัตว์ซึ่งเป็นของไม่ควรกิน. ไม่เป็นเหตุควรถูกกิน ไม่ใช่สิ่งที่ควรสมมุติว่าควรกิน. ในอนาคตกาล ในหมู่สงฆ์ของเราจะเกิดมีคนบางคนซึ่งกำลังสมาทานข้อปฏิบัติแห่งบรรพชิต และกำลังปฏิญาณตนเป็นศากยบุตร กำลังครองผ้ากาสาวพัสตร์สีแดงหม่น จะเป็นผู้มัวเมาและประกอบตนคลุกเคล้าอยู่ในความเพลิดเพลิน. เขาจะมีจิตที่เต็มไปด้วยความปรารถนาลามก บัญญัติข้อปฏิบัติที่ผิดแบบแผนขึ้นใหม่ เขาเหล่านั้นเป็นผู้อยากเสพเพราะติดรส และจะเรียบเรียงพระคัมภีร์ให้มีข้อความเท็จ อันจะเป็นเครื่องยืนยันและโต้แย้งอย่างพอเพียง สำหรับการกินเนื้อสัตว์กัน, เขาจะบัญญัติสิ่งที่ตถาคตมิได้บัญญัติไว้. เขาจะกล่าวข้อความที่ส่งเสริมการกินเนื้อสัตว์. เขาจะกล่าวว่าเราตถาคตได้บัญญัติไว้ในเรื่องนี้ เช่นนี้ และว่าเราตถาคตนับมันเข้าไว้ในสิ่งทั้งหลายที่ควรกิน, และว่าพระภควันต์ก็ได้ทรงเสวยเนื้อสัตว์โดยพระองค์เอง.

แต่ โอ, มหาบัณฑิต! เรามิได้เคยบัญญัติเนื้อสัตว์ไว้ในสูตรใด ๆ หรือกล่าวว่ามันเป็นของควรกิน หรือนับมันเข้าในประเภทของดีที่ควรกิน.

โอ, มหาบัณฑิต! อริยสาวกทั้งหลาย ไม่บริโภคแม้แต่สิ่งที่คนธรรมดาชอบกินนิยมกันว่าดี, เขาเหล่านั้นจะมาบริโภคเนื้อและเลือดซึ่งเป็นของควรปฏิเสธได้อย่างไรเล่า? เหล่าสาวกของตถาคต เป็นผู้เดินตามแนวแห่งสัจจธรรม. คนผู้มีปัญญาเป็นเครื่องคิดค้นของตนเอง และบรรดาพุทธศาสนิกชนทั้งหลายอื่น ๆ (แห่งพระพุทธเจ้าองค์อื่น ๆ) ก็เป็นเช่นเดียวกัน. เขาเหล่านั้นมิใช่ผู้กินเนื้อสัตว์. พระตถาคตเจ้าทั้งหลายในกาลก่อน ๆ ก็เป็นดังนั้น... พระตถาคตเจ้าทั้งหลาย มีสัจจธรรมเป็นพระกายของพระองค์ ทรงดำรงพระชนม์ชีพอยู่ด้วยสัจจธรรม, ไม่ทรงดำรงกายด้วยเนื้อสัตว์. ท่านเหล่านั้น ไม่เคยเสวยเนื้อสัตว์อย่างใด ๆ เลย. พระองค์ทรงเพิกถอนความอยากในโลกียวัตถุได้ทั้งหมดแล้ว. ท่านเหล่านั้นปราศจากมลจิตอันเป็นมูลแห่งความทุกข์. ท่านเต็มเปี่ยมไปด้วยปรีชาญาณอันไม่ข้องขัด

ในอันจะหยั่งทราบสิ่งซึ่งเป็นกุศลและอกุศล ทรงทราบสิ่งทั้งปวง, เห็นแจ้งสิ่งทั้งปวง. พระองค์ทรงมองไปที่สรรพสัตว์ คล้ายกับที่บุตรของพระองค์เอง, ทรงประกอบด้วยมหากรุณาคุณ. โดยทำนองเดียวกันนี้ เราตถาคตเห็นสรรพสัตว์เช่นเดียวกับบุตรของเราเอง. เราจะบัญญัติให้สาวกของเรา บริโภคเนื้อลูกของเราได้อย่างไรเล่า? และเราเองก็จะบริโภคมันได้อย่างไรเล่า? มันไม่มีข้อควรสงสัยเลยในเรื่องว่า เราได้บัญญัติให้สาวกบริโภค หรือเราได้บริโภคมันโดยตนเองหรือไม่.

(ในที่สุด ได้ตรัสคำที่ผูกเข้าเป็นคาถา ซึ่งจะยกมาในที่นี้แต่บางคาถา มีใจความว่า :-)

โอ, มหาบัณฑิต! พระชินวรได้ตรัสไว้แล้วว่า
สุรา เนื้อ และหอมกระเทียม เป็นสิ่งที่พุทธศาสนิก
หรือมหาพุทธศาสนิกใด ๆ ไม่ควรบริโภค. (1)

บรรพชิตควรเว้นเสมอ จากเนื้อสัตว์ หัวหอม
และนานาประเภทแห่งเครื่องดื่มอันมึนเมา, กระเทียม
และหัวผักกาด. (5)

เขาผู้ฆ่าสัตว์ชนิดใดๆ ก็ตาม เพื่อเงิน, และเขาผู้ซึ่งจ่ายเงินซื้อเนื้อนั้น, ทั้งสองพวกชื่อว่าเป็นผู้ประกอบอกุศลกรรม และจักจมลงในนรกโรรวะและนรก ฯลฯ. (9)

เราบัญญัติห้ามเนื้อสัตว์ไว้ในข้อความแห่งคัมภีร์เหล่านี้ คือ 1. หัสติกักสยะ, 2. มหาเมฆะ 3. นิรวาณางคุลีมาลิกา, และ 4. ลังกาวตารสูตร. (16)

อันเดียวกันกับที่ ความถูกผูกพันเป็นข้าศึกของความหลุดพ้นเป็นอิสรภาพ, เนื้อสัตว์ สุรา และ ฯลฯ ก็เป็นข้าศึกของนิรวาณ (คือนิพพาน) ฉะนั้น. (20)

ดังนั้น เนื้อสัตว์ซึ่งเป็นของดูน่ากลัวแก่สรรพสัตว์ และเป็นอุปสรรคแก่การปฏิบัติเพื่อวิมุติ จึงเป็นของไม่ควรกิน. นี่คือธงชัยแห่งอารยชน. (24)

△ △

ตอบแก้ปัญหาข้องใจ "ธีรทาส"

เรื่องเข้าใจเขว . . . ต่าง ๆ เช่น หัวหอม หัวกระเทียม ในคัมภีร์โพธิสัตว์วินัยต่าง ๆ พระอรรถกถาจารย์ท่านแก้ไว้ว่า เป็นพืชผักชนิดที่มีกลิ่นแรงมาก และเคยมีเรื่องภิกษุณีชอบไปบิณฑบาต หอมกระเทียมอีกด้วย และเป็นพืชผักที่เสพเข้าไปมาก ๆ แล้วจะกระตุ้นกามราคะ กระตุ้นโทสะจิต แล้วจะเป็นอุปสรรคแก่การบำเพ็ญสมาธิภาวนา ผู้ที่มุ่งจะทำฌานสมาบัติชั้นสูง ๆ อย่างฉับพลันแล้ว ก็สมควรที่จะหลีกเลี่ยง ถึงแม้จะเสพก็ไม่มีบาปกรรมหนักเหมือนกับพวกที่เสพชีวิตเบียดเบียนเนื้อสัตว์ ส่วนพวกหัวผักกาด คือหัวฉ่ายเท้าดิบ ๆ มีกลิ่นเผ็ดแรงมาก หอมกระเทียมวิทยาศาสตร์บอกว่าเป็นยาดีมากเลย

ข้าพเจ้า "ธีรทาส" ชอบปฏิวัติแก้ไขความงมงายทางวิญญาณ มีความเห็นว่าดูชาวพุทธอินเดีย เขาถือมังสวิรัติเพียงแค่ศีล 5 เขามีลูกเมียได้ไม่ผิดศีล 5 เลย ดู "นางวิสาขา" ในพุทธกาลบรรลุโสดาบันแล้ว ยังมีลูกเป็นโหล (ประเพณีแบบนี้จีนภาคเหนือเดิมก็มี) เรื่องอาหารแขกเขากินพวกของเผ็ดร้อนมากกว่าจีนเช่นเครื่องเทศต่าง ๆ มันเผ็ดฉุนขับลม และกินพวกถั่วต่าง ๆ มาก ยังดื่มนมกินเนยแทนเนื้อสัตว์มากกว่า

ชาวจีนในเมืองไทยที่ข้าพเจ้าเห็น แขกอินเดียไม่กินเนื้อสัตว์ จึงอยู่ได้แขกอ้วน ๆ กันส่วนมาก

ส่วนแบบของจีนนั้นยังผิดหลักเขาไป คือจีนเอาแบบกินผักของแขกมาเปลี่ยนเป็นกินเจ แล้วก็ไม่กินแบบแขก มากินพืชผักแบบจีน ผักที่ชาวจีนกินนั้นส่วนมากไม่เผ็ดร้อนพวกผักเย็น ๆ กินไปนาน ๆ ร่างกายบางคนทนไม่ไหวก็มี ข้าพเจ้าเคยถกปัญหานี้กับแพทย์จีนต่าง ๆ ท่านเห็นด้วย ทางแก้แล้วต้องกินพวกหัวหอม กระเทียม กุ๋ฉ่าย คือพวกพืชผักที่เผ็ดร้อน ขับลมไปแก้บ้าง ผักพวกนี้ป้องกันโรคหวัดมีวิตามินสูง แทนเนื้อสัตว์ได้มาก แล้วต้องกินพวกถั่วต่าง ๆ ดื่มนมกินเนย กินแบบแขกนั้นบ้าง จึงจะถูกหลักอนามัยเดินสายกลางตามพุทธประสงค์ต้องใช้ปัญญาให้ร่างกายเราอยู่ได้ระยะยาวด้วย

อีกเรื่องหนึ่งชาวจีนในเมืองไทยมักจะพูดปนเปสับสนกันไปมากมีอยู่ 2 ข้อคือ ศีล 5 กินผัก กับศีล 8 (อุโบสถศีล) นี้ ในพระไตรปิฎกมหายานแยกกันว่า

ข้อ (1.) ที่สู-คือถือมังสวิรัติ กินพืชผักทั้งหมดได้ ถือเพียงแค่ศีล 5 เท่านั้น ไม่ได้ห้ามมีลูกมีเมีย (แบบแขก)

ข้อ (2.) ทีเจ–คือถือมังสวิรัติเหมือนกัน แต่ถือศีล 8 คืออุโบสถศีล ห้ามมีลูกมีเมียและยังห้ามกินข้าวเย็นอีกด้วย จีนเรียกว่า "โบ้ยกวงเจก่าย" อย่างนี้จึงเรียกว่ากินเจแท้ คือ "ทีเจ–โบ้ยกวงเจก่าย"

ส่วน "ทีสู่" นั้น กินพืชผักทุกชนิด ทั้งหมดได้มีศีล 5 จีนเรียก "โหงวก่าย" ผู้หญิงและชายแต่งงานได้ ถือศีล 5 เลย ชาวจีนพวกยายซิ้มอาม้ามักจะพูดสองข้อนี้ปนเปสับสนกันยุ่ง แยกไม่เป็นด้วย ไม่พูดตามหลักฐานของศีลอีกด้วย ทำให้หนุ่มสาวกลัวการกินเจ กรรม!

ขอความเมตตาจิตจากท่านสักวัน ได้บ้างไหม ?

ทำบุญวันเกิด หรือจะทำบาปวันเกิดกัน ?

ทำบุญวันตาย หรือจะทำบาปวันตายกัน ?

กินไก่จิตเกิดไก่ กายเนื้อปรุงแต่งด้วยไก่แล้วนา !

จงช่วยกันคิดปล่อยชีวิตสัตว์ คือหยุดเสพชีวิตเนื้อสัตว์ในวันเกิด ทำบุญกุศลให้จิตเราได้หยุดเกิดเป็น "กุ้ง หอย ปู ปลา เป็ด ไก่ นก หมู วัว ควาย" สัตว์ต่าง ๆ หยุดกินมันวิญญาณเราก็จะได้ขาดตอนลงบ้าง จึงจะปลอดภัยได้ ความรู้สึกขาดตอน จิตว่างเว้นจากการเกิดเป็นสัตว์อย่างที่เรากินนั้นน้อยลงบ้าง จึงจะปลอดภัย สาธุ! เจริญวิปัสสนาหยุดวันพระบ้าง ทำให้จิตเราเกิดเป็นพระ จิตเราเกิดพระเมตตา จิตเราเกิดพระกรุณาธรรมหล่อเลี้ยงวิญญาณ และนามรูปที่เกิดดับเป็นพระในวันนั้น ในเมื่อนั้น ในขณะนั้นเสร็จพร้อมในตัวบ้างแล้ว สาธุ! เป็นมหากุศลอนุสัยบารมีติดตามเราไปเกิดใหม่ทุกชาติภพ สาธุ!

ทำบุญกุศลอย่างนี้เท่ากับเจริญปุถุชนโพธิสัตว์บารมี

ประวัติศาสตร์ยุคใหม่

หลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ค้นพบใหม่นั้น พระพุทธศาสนา นิกายหินยานดั้งเดิมโน้นบริสุทธิ์ไม่ได้เบียดเบียนชีวิตเสพเนื้อสัตว์เลย ทรงไว้ด้วยเมตตากรุณาธรรม พยานที่พระพุทธเจ้าตรัส "ลังกาวตารสูตร" ในเกาะลังกา หลักฐานทางลังกาวงศ์พระพุทธเจ้าเสด็จถึงลังกา 3 ครั้ง พระสายลังกาวงศ์แท้ไม่เสพเนื้อสืบมาจนถึงบัดนี้ (ไปจากสยามวงศ์ภายหลังจึงแก้หันไปเสพเนื้อสัตว์) ความจริงนักวิจัยประวัติศาสตร์ค้นพบแสดงชี้ให้เห็นว่ามาในยุคหลังๆ มาประมาณ พ.ศ. 900 เศษๆ ได้เกิดพระพุทธโฆษาจารย์ ท่านคงจะชอบเสพเนื้อสัตว์มากปลงไม่ตก จึงเอาเรื่องเนื้อ 10 อย่างมาเขียนแทรกแก้ตัวไว้เป็นทางออก เพราะว่าในพระสูตรเถียงไม่ขึ้น ตรัสห้ามเสพเนื้อสัตว์ไว้ถึง 6 แห่ง แล้วยังมีในพระวินัยและพระอภิธรรมอีกมากมาย ในพระวินัยเดิมและบาลีเดิมไม่มีกล่าวเรื่องเนื้อ ๑๐ อย่างนี้ เหตุเกิดในพรรษาที่ 20 มีพระสาวกรูปหนึ่งเจ็บป่วยแล้วอยากจะเสพเนื้อสัตว์ โยมอุปัฏฐากก็หาซื้อเนื้อสัตว์ทั่วเมืองไม่ได้ เพราะไม่มีคนกินเนื้อสัตว์ จึงไม่มีคนฆ่าสัตว์

ขายให้แก่ผู้กินเนื้อสัตว์ ด้วยความศรัทธาในพระสงฆ์ จึงแหวะเนื้อที่แขนออกมาชิ้นหนึ่ง ให้คนใช้เอาไปปรุงอาหารถวายพระสงฆ์องค์นั้น ทีนี้เกิดเรื่องใหญ่โตตรงที่เลือดออกไม่หยุดรักษาแผลไม่หาย พวกศาสนาอื่น ๆ เขาโจมตีอีกด้วย รู้ถึงพระพุทธเจ้าเข้า ก็ต้องประชุมสงฆ์ห้ามเสพเนื้อสัตว์ทุกอย่าง กฎหมายออกตามหลังผู้กระทำผิด แล้วตอนที่พระเทวทัตทูลขอนั้นยังไม่มีผู้กระทำผิดเลย เพราะว่าสาวกรู้อริยวินัยดีใน "**อริยภูมิ**" นั้นต้องไม่มีการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เบียดเบียนเลือดเนื้อซึ่งกันแลกัน แล้ว "**อริยวินัย**" บังคับตัวแล้ว จะเถียงธรรมไม่ขึ้นเลย ยกเว้นจะเถียงเพื่อลิ้น เพื่อความติดรสบูชากิเลสตัณหาอุปาทานเท่านั้น เถียงเพื่อลิ้นของตนไปข้าง ๆ คู ๆ ไม่เอาธรรมวินัยเป็นหลักเลยเท่านั้นเอง. ผู้มีธรรมหรือมีคุณธรรมแห่งเมตตากรุณาจิต แล้วจะไม่ค้าน ไม่เถียงธรรมะนี้ว่าผิด เพราะธรรมาณาจักรใจนี้สร้างไว้ช่วยปลดปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายและวิญญาณสรรพสัตว์หลุดพ้นทุกข์โดยตรง ช่วยผู้อ่านและบุตรหลานเหลนในอนาคตกาล มีมหาเมตตากรุณาธรรมบารมีไว้คุ้มครองชีวิตในชาติต่อ ๆ ไประยะยาวแล... สาธุ!

"**ธีรทาส**"

ปัญญาการเห็นธรรมของมนุษย์

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และอริยครูทั้งหลายบอกไว้ว่า เหมือนดอกบัว 4 เหล่าจะให้ออกดอกพร้อมกันหมดทุก ๆ ดอกนั้นย่อมจะเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้ามีคนคอยเสียสละปลูกให้น้ำเสมอ ๆ แล้วก็จะบานได้ทีละดอก ๆ คือวัดนี้ดอก วัดโน้นดอก บ้านนี้ปลูกกอหนึ่ง บ้านโน้นสระหนึ่งอย่างนี้ละก็ทำกันได้ พอนาน ๆ ไปมันก็จะออกดอกสีขาวเหลืองชมพูต่าง ๆ ใบเขียวชอุ่มพุ่มไสวสดชื่นยืนนานไปทั่วเมืองเอง ตามธรรมชาติแห่งบารมีของสัตว์โลก ที่สร้างสมมีเหตุปัจจัยมาต่าง ๆ กัน ผู้ที่ได้อุทิศเงินทองพิมพ์ "พระสูตร" นี้ก็คือคณะผู้ให้กำเนิด ผู้ปลูกฝัง ผู้หว่านเชื้อบุญกุศลบารมี หรือท่านจะทำบุญวันเกิดเท่าอายุ เพาะเชื้อเมล็ดพันธุ์แห่งพุทธะไว้ช่วยสัตว์ให้รอดตายนับไม่ถ้วนชีวิต สืบไปอีกหลายร้อยกัปพันชาติแล . . . สาธุ !

ลังกาวตารสูตร - พิมพ์ครั้งที่ 5

จำนวน 5,000 เล่ม พ.ศ. 2534

จารึกชื่อผู้อุทิศเงินสร้างอาณาจักรใจช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ต่าง ๆ เอาไว้อีก 100 ปี...

เมตตากรุณาธรรมยังคุ้มครองโลกให้สงบสันติสุขระยะยาว ๆ แล... สาธุ !

(ชมรมกองบุญพุทธภูมิจัดพิมพ์แจกทาน)

อริยครูโบราณท่านบอกว่า **"จะหาเงินล้านบาท หาได้ง่ายกว่าการหาคนจริงในสัจธรรม"** คือคนที่กล้าทำจริงพูดจริง บูชาความเป็นธรรมาธิปไตยต่อชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตายทั้งหลาย ถึงแม้ตนเองยังปฏิบัติธรรมแนวนี้ไม่ได้หมดเลย แต่ก็ยังไม่ประมาท ยังมีดวงจิตคิดริเริ่ม คิดหาวิธีช่วยกันสร้างคุณธรรมแห่งมหาเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจนี้ เพาะเชื้อบุญกุศลนี้ทิ้ง ๆ หว่าน ๆ ไปเอาไว้ให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ได้ทราบ เผื่อเขาจะเจริญธรรมนี้ได้บ้าง ช่วยการบุกเบิกทางนี้สืบต่อ ๆ ถ่ายทอดไปอีกหลายร้อยปี คุณธรรมในดวงจิต

ของท่านที่คิดได้อย่างนี้ คือ "**โพธิจิต**" จะส่งผลถึง "**พุทธภูมิ**" นั้นคือนักปฏิวัติวิญญาณสัตว์โลก นักพัฒนาการทางจิตใจให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีกโดยแท้จริง สาธุ! ท่านเหล่านี้ถ้าตามในมหาเมตตากรุณาธรรมสูตร ได้กล่าวไว้ว่า บุคคลประเภทนี้ถึงแม้ยังทำบาปกรรมโดยจำเป็นแก่ชีวิตอยู่ แต่ส่วนลึกของจิตใจนั้นมีเชื้อแห่งเมตตากรุณาธรรมสืบมาจากชาติก่อน ๆ บ้างแล้ว มิเช่นนั้นแล้ว จะมืดมนไม่มีปัญญามองเห็นเมตตาธรรมบ้างเลย มีแต่จะสั่นหัว หรือกลัวไปต่าง ๆ นานา หรือไม่ก็คัดค้านการประกาศเมตตากรุณาธรรม ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี้! ทั้งต่อหน้าและลับหลังทันที เพราะว่าภายในส่วนลึกของจิตใจแอบซ่อนความอำมหิตไว้ ตามพระอภิธรรมบอกว่านาน ๆ ไปก็จะแสดงอนุสัยกิเลสออกมา ถ้าตามคัมภีร์เซ็น (ฌาน) บอกว่า ธรรมชาติกรรมบังคับตัวไว้แล้ว "**จิตตนคิด–ปากตนพูดกายตนทำ**" จะช้าหรือเร็วก็แสดงออกมาให้เห็นบ้าง ปราชญ์ทางดูอนุสัยจิตคนเขากล่าวไว้อย่างนี้ยังไม่เคยผิดเลย!

ข้าพเจ้า "**ธีระ วงศ์โพธิ์พระ**" ขอกราบขอบพระคุณกราบคุณธรรมในดวงจิตของทุก ๆ ท่าน ที่สนับสนุนผลงานการมุ่งช่วยชีวิตสัตว์เดรัจฉานให้รอดตายบ้าง ของข้าพเจ้าที่ทำไปทั้งอดีต ปัจจุบัน และในอนาคตกาลอีกด้วย สาธุ!

ช่วยให้ "ธีระ ฯ" อยู่รอดไปได้...ก็คือท่านช่วยปล่อยสัตว์ใหญ่...เอาบุญระยะยาวข้ามภพชาติไป เอาไว้ช่วยสัตว์อื่น ๆ อีกด้วยแล... ข้าพเจ้า ผู้ใช้นามปากกาว่า "ธีรทาส" ขอสวดมนต์อวยพรให้ทุก ๆ ท่าน จงมีแต่โชคดีในธรรมาณาจักรใจนี้ ความจริงแล้วข้าพเจ้าไม่ต้องอวยพรเลยก็ได้ เพราะว่าการทำบุญกุศลช่วยปลดปล่อยชีวิตสัตว์ ซึ่งเป็นเลือดเนื้อซึ่งกันและกันนั้น เป็นกรรมดีอย่างสูงมันดีอยู่ในตัวขณะที่กระทำแล้ว ทำดีมันดีเสร็จพร้อมในตัวแล้ว เป็นอนุสัยจิต ประทับเก็บไว้ในวิญญาณขณะนั้นแล้ว ผลจะสนองตอบให้ท่านเกิดปีติสุขใจ เพราะจิตที่คิดให้ทานนั้นสบายกว่าจิตที่คิดจะเอาเขา เพราะมีผู้ขาดแคลน เราจึงมีโอกาสได้ทำบุญสร้างบารมีไปพลาง ไปเกิดชาติหน้า ๆ จะแข็งแรงโรคภัยเบียดเบียนน้อย อายุยืน ไม่ต้องถูกเขาจับกักขังทรมานจิตใจ หรือถูกจับฆ่าชีวิตแล่เนื้อถกหนัง ไม่ตายโหงต่าง ๆ จะได้เกิดในที่มีวิญญาณอิสระทั้งกายใจ มีเมตตามหานิยม เพราะเหตุที่สร้างบุญกุศลบารมีประกาศธรรมทานแนวนี้ไว้แก่โลกมนุษย์สืบไปนับศตวรรษ ๆ เหตุในพระสูตรนี้สอนอย่างไร ผลจะเกิดตามมาอย่างนั้นแล... สาธุ !

ดร. สมศีล ฌานวังศะ กทม. 100 เล่ม

พระครูจันทวุฒาจารย์ อ. แม่จัน ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ในมหาเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจนี้ 100 เล่ม

คุณแม่ฮุ้งฮก แซ่อื้อ และบุตรธิดาหลาน กทม. (คุณประดิษฐ์ ชื่นวีระวณิชย์ นำส่งมา) 100 เล่ม

น.พ. บัญจะ ไม้เกตุ อ. บึกธงชัย ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ 70 เล่ม

คุณช่างชาย คงวิจิตรานนท์ นนทบุรี ร่วมสร้างเมตตากรุณาธรรมไว้คุ้มครองสัตว์โลก 60 เล่ม

คุณธีรพงษ์ ศรีเจริญพงศ์ กทม. ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ 50 เล่ม

คุณพรศิลป รัตนชูเดช อังกฤษ อุทิศเมตตากรุณธรรมทานไว้ปล่อยชีวิตสัตว์ 36 เล่ม

น.ส. รมณีย์ โสตถิโภคา สีลม ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ในอนาคตกาล 30 เล่ม

พระอินทร มหาวิโร นครราชสีมา ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ 30 เล่ม

คุณพันดิศ พันธ์บูรณะ. คุณพลภัทร พันธ์บูรณะ อเมริกา ร่วมอุทิศเมตตากรุณาธรรมไว้คุ้มครองชีวิตสัตว์โลกที่น่ารักจงสุขกาย จงสุขใจในธรรมาณาจักรใจนี้ (คุณปราณี ฯ นำส่งมา) 30 เล่ม

คณะผู้ปฏิบัติธรรม **"อาศรมโกมินทร์"** อ. สีคิ้ว
ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ 26 เล่ม

พระพรหมา ชินพุทธโธ อรัญประเทศ
ร่วมอุทิศธรรมทานช่วยชีวิตสัตว์ 26 เล่ม

พระอุดม ป่าไม้ทอง. โยมพร้อม ป่าไม้ทอง.
โยมลั้น ป่าไม้ทอง. สมุทรสาคร ร่วมโปรดสัตว์ 24 เล่ม

คณะศิษย์โรงเจเป๊าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ อุทิศ
ธรรมทานนี้ให้แก่ **อาจารย์ "เช้งง้วน แซ่เล้า"** 20 เล่ม

คณะศิษย์โรงเจเป๊าเก็งเต๊ง เขาช้าง อ. ปากท่อ
อุทิศให้ **อาจารย์ "จิวเนี้ยไหล"** ซินแซ
ผู้ไปเมืองจีน นำพระคัมภีร์ต่าง ๆ มาสอนไว้ใน
ตระกูล เป๊าเก็งเต๊ง. 20 เล่ม

ธีระ ฯ ทำบุญอุทิศให้ **นายตั้งลิ้มชี** ผู้ติดตาม
"จิวเนี้ยไหล" ซินแซไปเมืองจีน เมื่อ 50 ปีมาแล้ว 20 เล่ม

คุณพงษ์ศักดิ์ พายัพทิศารักษ์ กทม. ทำบุญอุทิศ
ให้อาจารย์ **เสถียร โพธินันทะ** ผู้บุกเบิกทาง
ไปสู่ธรรมาณาจักรใจนี้ผู้หนึ่ง 20 เล่ม

ส. ธโนฆาภรณ์ กทม. ทำบุญอุทิศถวายแก่
"ดร. โลกนาถภิกษุ" ประถมครู องค์แรก
เรื่องการถือมังสวิรัติ แห่งกรุงสยาม พ.ศ. 2475 20 เล่ม

ส. ธโนฆาภรณ์ ทำบุญอายุยืนถวาย
หลวงพ่อเจียม กุลละวณิชย์ วัดโสธรฯ แปดริ้ว 20 เล่ม

ส. ธโนฆาภรณ์ ทำบุญอุทิศให้ "คุณจุติ
บุญสูง" ตะกั่วป่า 20 เล่ม

ธ. ธีรทาส กทม. ทำบุญอุทิศบูชาพระคุณท่านเจ้า
คุณพระยานรรัตน์ราชมานิต (ธมฺมวิตกโกภิกขุ)
วัดเทพศิรินทร์ กทม. 20 เล่ม

คุณจุรีรัตน์ แซ่เซียว อ. ปากช่อง ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ 20 เล่ม

พระน้อย กลัดภาษี อ. หลังสวน ร่วมโปรดสัตว์ 20 เล่ม

คุณแสวง เผือกอ่อน พิษณุโลก ร่วมโปรดสัตว์ 20 เล่ม

คุณเจริญ ก้องพิภพนนท์ ธนบุรี ร่วมโปรดสัตว์ 20 เล่ม

สามเณรจำนงค์ แสนจันดี นครราชสีมา
ร่วมโปรดสัตว์ 18 เล่ม

พระภิกษุญี่ปุ่น ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ 20 เล่ม

น.อ. หญิงมนัสสิริ อัมพุนันทน์ กทม.
ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

คุณนายสิริวงศ์ สุรฤกษ์ กทม. ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

คุณเอกศักดิ์ บุนนาค ธนบุรี ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

ชาวฝรั่งเศล อุทิศบูชาพระอรหันต์ 18 องค์
ในโรงเจ เบ๋าเก็งเต๊ง 20 เล่ม

พระภิกษุจอน ชาวอังกฤษ ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

ธีรทาส ทำบุญอุทิศบูชาคุณท่านครู
"**มหาฤาษีสวามีสัตยนารายณ์**" อินเดีย 20 เล่ม

ธีรทาส ทำบุญบูชาครู "**คุณหมอตันม่อเซียง**" 20 เล่ม

พระภิกษุชาวเยอรมัน ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

คุณบุญเทียม อินต๊ะปา เชียงราย ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

คุณประทีป พุ่มสะอาด พิษณุโลก ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

คุณบุญมี โพธิลังกา อ. พะโต๊ะ ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

คณะญาติโยม บ้านหัวตรุด นครราชสีมา
ร่วมโปรดสรรพสัตว์ พระสำรวล ฯ นำส่งมา 18 เล่ม

พระสำรวล ฯ และญาติโยม ต. ไร่อ้อย
ทำบุญให้นางเล็ก เฉลาชัย 16 เล่ม

พระสำรวล และนายภู่ จำรัสฉาย หาดใหญ่ 18 เล่ม

คณะชาวพุทธตรัง คุณยุภา. นายคลี จิบสีคง.

คณะครู ร.ร. วัดสันติวัน. พระสำรวล
จิตตปราสาโท นำส่งมาทำบุญ รวม 30 เล่ม

พระสำรวล. แป๊ะม้วน. นายสุต. คุณแม่แฉล้ม.

คุณพ่อคลี. คุณพ่อคล้าย. นายคลี. นางสีนวล.

ร่วมทำบุญทอดผ้าบ่า ด้วยหนังสือธรรมทานนี้

ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 52 เล่ม

คุณประเสริฐ ขจรนิพัทธ์ กทม. ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

น.ส. สกิณา กาญจนปฤต กทม. ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

คุณมนูญ คุณเตือนใจ วัฒนวาทิน ตลิ่งชัน

ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

พระมานพ รัตนโชโต แม่ฮ่องสอน ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 6 เล่ม

ส.ณ. อำนาจ เขียวน้อย บางแพ. ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 6 เล่ม

น.ส. อัมพร อินทร์เปี่ยม สระบุรี ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 4 เล่ม

พระธนิต ฉนฺทโก โคกสำโรง ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ 4 เล่ม

คุณทิพย์วรรณ อรุณชัยพงษ์ กทม. ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ 4 เล่ม

แม่ชีวรรณี วงศ์ใหญ่ ลพบุรี ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 2 เล่ม

ส.ณ. อดิศักดิ์ ปรัสพันธ์ อุบลฯ ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 2 เล่ม

คณะคุณประสิทธิ์ฯ เกาะสมุย

นางสำนวล บุญมาก ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

นางอารี บุญมาก ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

นางยุรินทร์ อินทร์ทอง ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

นางจิรพันธ์ คชโกษัย ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

น.ส. บียมาภรณ์ ดำเนิน ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

นายไพบูลย์ ดำเนิน ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

นางกอบกุล ศิริพันธ์ ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

นายเยี่ยมศักดิ์ นุ่นรักษา ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

ด.ญ. รัตติกุล นุ่นรักษา ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

ด.ญ. รติกานต์ นุ่นรักษา ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

นางลมัย หวานสนิท ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

นายชาลี วงศ์สุวรรณ ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

ด.ญ. ผุสดี วงศ์สุวรรณ ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ 10 เล่ม

ด.ช. เผด็จ วงศ์สุวรรณ ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

ด.ช. ทรงพันธุ์ วงศ์สุวรรณ ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

นายธรรมศักดิ์ ศิริพันธ์ ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

นางวาสนา ศิริพันธ์ ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

ด.ช. วราดล ศิริพันธ์ ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

ด.ช. ศุวพล ศิริพันธ์ ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

ด.ญ. ศิวาพร ศิริพันธ์ ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

นางเอี่ยน แซ่อุ่ย ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 20 เล่ม

นางโสภา เพชรรัตน์ ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

นางจิตต์เตือน อมตาริยกุล ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

ด.ญ. ปองจิต อมตาริยกุล ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

ด.ญ. ปภาจิต อมตาริยกุล ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

นายประสิทธิ์ อมตาริยกุล, เกาะสมุย

ร่วมสร้างมหาเมตตากรุณาธรรมาณาจักรใจ

นี้ไว้โปรดสรรพสัตว์ 30 เล่ม

คณะพระพิศาล อ. เชียงของ

พระพิศาล พรหมโชโต ร่วมโปรดสรรพสัตว์ 10 เล่ม

พระชุมพล ธมฺมทโล ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ 6 เล่ม

สามเณรจันทรแก้ว ขัติยวงศ์ ร่วมปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ 2 เล่ม

สามเณรมานพ พืชยศ ร่วมปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ 2 เล่ม

ส.ณ. สุขสันต์ กันยา ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ 1 เล่ม

ส.ต.อ. ปริญญา มาทำมา ร่วมสร้างธรรมาณาจักรใจนี้ 5 เล่ม

ส.ณ. ตี๋ แซ่เล้า ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ 2 เล่ม

ส.ณ. เล้ง แซ่ตั้ง ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ 2 เล่ม

หนังสือธรรมะเล่มนี้ เป็นพระสูตร ที่ต้นตอ "ลังกา" สืบอายุลงมาสองพันกว่าปี และทางเมืองจีน ก็ได้แปลเก็บไว้ เป็นภาษาจีน 1400 ปีเศษ ระดับโลกเขาเชื่อกันว่าเป็นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ในเกาะลังกาจริง ๆ ถึง 3 ครั้ง

ท่านผู้ใดสนใจอ่าน จ.ม. ขอมาได้ฟรี ๆ ที่ นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

ถ้าธนาณัติใส่ชื่อ นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ

ผู้จัดการพิมพ์แจกทาน รับเงิน ป.ณ. คลองเตย

1 佛化的家庭，應該持素

纔有慈悲愛護一切衆生的心，持素受五戒的人，男可娶，女可嫁，無論一切蔬菜均可以吃。

1 ทสู่ — คือการกินแต่พืชผักผลไม้ทุกชนิด ถือเพียงแค่ศีล ๕ จีนเรียกว่า (โหงวก่าย) งดการเสพเนื้อสัตว์ถือมังสวิรัติ ชายหญิงแต่งงานได้ ศีล ๕ ไม่ได้ห้ามมีลูกมีเมียเลย ครอบครัวชาวพุทธที่แท้จริงนั้นสมควรถือมังสวิรัติเพื่อได้สร้างเมตตากรุณาธรรมบารมีต่อชีวิตสรรพสัตว์ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตายของเราด้วย

2 持齋，是八關齋戒，這是

在家居士極則最高的戒，持戒的人，過午不食，男不可娶，女不可嫁，過着清淨的生活。

2 ทเจ — คือการกินแต่พืชผักผลไม้ต่าง ๆ ถือศีล ๘ อุโบสถศีล จีนเรียกว่า (โป๊ยกวงเจก่าย) ชายหญิงห้ามแต่งงาน และยังห้ามกินข้าวเย็นอีกด้วย อย่างนี้ถึงจะเรียกว่ากินเจแท้ เวลานี้ชาวจีนแทบจะไม่มีแล้ว มีแต่ซัดข้าวเย็นกันทุกโรงเจเลย